

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. L. Perfectam obtinet resignationem, & cum diuina voluntate
conformitatem in rebus prosperis & aduersis: & quædam eius de eisdem
sensa

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

378 VITAE P. R. BALTHASSARIS
tis vitam suam duceret: donec tandem cum diuina gratia id obtinuit. Aduertebatur verò talis eius dispositio & animus ex tenero affectu, quo cupiebat vitam suam in aliquo angulo finire: licet multi Magnates optarent, illum apud se habere; & ipse dotes, ac talenta haberet, etiam ad loca & stationes sublimiores. Et hinc ad vltimum & supremum culmen peruenit, de quo in proximo capite dicitur.

CAPVT L.

PERFECTAM OBTINET RESIGNATIONEM, & cum diuina voluntate conformitatem in rebus prosperis & aduersis: & quadam eius de eisdem sensa.

VM VITA P. Balthassaris, vter his, quæ hæctenus diximus, apparet, contexta fuerit varijsuentis, prosperis & aduersis in omnigenere rerum: omnes illi tanquam alæ, aut gradus fuerunt, per quos ad supremum perfectionis culmen in amore diuino perueniret, in quo locum habuit sententia illa Apostoli: *a Rom. 8. 28.* *quoniam diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum, siue prospera sint, siue aduersa.* Nihil quodnam maius bonum, quam eiusdem amoris & dilectionis augmentum. Et quando tale augmentum ad vltimum suum punctum in hac vita peruenisse censebitur, nisi cum quis id assecutus est, ut idem cum Deo habeat velle & nolle in rebus omnibus corporalibus & spiritualibus, magnis & paruis; neque eligere velit, aut propendere magis

ad vram, quam ad alteram: donec voluntatem
 Dei nouerit, cuius executionem in rebus omni-
 bus querit? Et ita dicit, quod cum semel aliquid
 peteret à Deo, quod pro ipsius obsequio cupiebat:
 intellexerit: omnem perfectionem consistere in
 facienda voluntate Dei; & maximum omnium
 sacrificiorum esse, cum eadem conformari: est e-
 nim ipse suæ gloriæ zelans, nouitq; quid ad ean-
 dem promouendam magis expediat. Et cum die
 alia dubitaret, de sacro celebrando, propter quod-
 dam impedimentum, quod acciderat; hunc ei sen-
 sum Dominus communicauit. Non parum refert
 rectè cognoscere, quid Deus velit, aut in eo deci-
 pi & errare: nec paruus sed magnus, imò maximus
 censendus est error, aut recta cognitio in tali ca-
 su. Si enim Deus aliquid vult: temerariū est, quod
 vilis vermiculus idem non velit; & quod ille nō
 vult, stupēda stultitia est, si homo audeat illud vel
 aspicere. Quod si hoc verum est in rebus omnibus
 etiam minimis, quas Deus vult, aut non vult; quid
 erit, rectè facere, aut errare in accessu altaris: vn-
 de ingens ad eò bonum, aut malum euenire tibi
 potest; si rectè venias, aut veniendo aberres? Hinc
 etiam (inquit) intellexi: non esse sine dolore & la-
 crymis ducendam eam vitam, in qua tanta est i-
 gnorantia; & ita hallucinamur in re ad eò graui:
 remedium verò illud nobis superesse, vt continuè
 insistamus orationi, iuxta illud Scripturæ: *b cum*
ignoramus quid agere debeamus, hoc solum habemus
residui, vt oculos nostros dirigamus ad te. Qui igitur
 intentionē suā rectificās humiliter Deū orauerit,
 sperare poterit ab eo directionē: de quo dicitur,
 quod ipse *c diriget consilium iusti*; quod si cōtingat
 aliquādo errare, licebit confidenter sperare ve-
 niam: 10.

27. Iam.

1569.

b 2. Parat.

20. 12.

Vide S. Ber-

nard. serm.

50. in cant.

c E. l. f. 33.

niam: eò quòd nolens & in tenebris impigerit.

QVA PROPTER magno studio attendebat, ut voluntati Dei suam conformaret; seque totum eidem resignaret, etiam in rebus spiritualibus: in quibus contentus erat sorte sibi à Deo data, etiam mediocri, aut parua. Et cum in initijs non nihil esset inquietus, ob nimium desiderium sui in oratione profectus: tandem etiam in hoc sese subiecit, ac resignavit, accepto à Domino interno quodam sensu; dicens ei: Cùm tu, Domine, in quadam mediocritate me constitueris: mediocris esse volo, & talis videri; me deijcere, & ex tua obedientia omnibus maioribus subijcere: & malo in hac statione ab omnibus despici, modo tibi satisfaciam; quàm in aliqua alia adorari, non placendo tibi, nam statim superest mihi quod deestam præcedentem meam inquietudinem; & propterea gratias agam, quòd me supra multos extuleris. Idem ei euenit, cùm videret, se multis externis occupationibus premi; & proponeret Deo

21. Sep. 1569. D.N. teneras quasdam querelas, quòd sibi tempus deesset ad manendum cum ipso seorsim. Factum

9. Maij 1575. (inquit) est hoc verbum Domini in me: Satis tibi sit, quòd tua opera vtar: quamuis te non habeam mecum, ex quo mansi iucundus & lætus. Alio die circa eandem materiam hoc sensit. Fieri quidem potest, quòd multis Societatis hominibus compus desit liberum, explendæ suæ voluntati; sed non deerunt occupationes, & opportuna occasiones ad explendam diuinam. Quòd si ve granum frumenti fructum proferat, necesse est, ut moriatur; quæ melior, & maior fœlicitas? quæ verò maior stultitia, quàm dolere de tali occupatione?

tione? Si Deus electionem mortis nobis permis-
 sisset: quamnam iucundiores inuenire potuisse-
 mus illa, in qua neque cauteria, neque oppro-
 bria adhibentur? quid autem sunt aliud homi-
 num Societatis occupationes, quàm stationes,
 in quibus Deus illos ponit; spatia quædam ipsius
 obedientijs plena; venæ apertæ ex quibus totus
 sanguis effluit propriarum voluntatum: quæ mag-
 nis in oculis Dei splendent, quàm lapides pretio-
 si: aprissimæ, ac ditissimæ viæ ad perfectio-
 nem, nec illæ ex Samaria vsque Iordanem, ex fu-
 ga Assiriorum adeò refertæ erant eorum spolijs
 & rebus pretiosis! aperi Domine oculos meos, &
 videbunt mirabilia legis tuæ. Hos gubernat lex
 Domini immaculata, pura ac munda; horum *cibus*
est, sicut nostri Saluatoris, vt faciant voluntatem
Patris, qui in cælis est: cuius valde sunt egeni ac
ieiuni propriæ voluntatis amatores. O à quot
hominibus dulcis hic bolus ignoratur! pauco-
rum est hoc ferculum ab omni proprio commo-
do lucroque expeditum: vnus Christi, vnus A-
postolici Collegij post aduentum Spiritûs san-
cti, vnus Pauli Apostoli dicentis: Siue absentes
sue præsentis simus, illi placere cupimus; ac vnus
Dauidis dicentis, nonne subiecta erit anima mea Do-
mino? & in alio loco ait: voluntarie sacrificabo tibi.

4. Regum. 7.

15.

Ioan. 4. 34.

Psal. 61. 2.

Psal. 53. 2.

HABET est suprema & perfectissima pars re-
 signationis & conformitatis cum voluntate di-
 uina: in qua summè perficitur scopus & inten-
 tio amoris, in quo sanctus hic vir plurimùm ex-
 celluit, diligens Deum suum, non respiciens ad
 lucrum & præmiû, adeò vt etiam affectum depo-
 neret solatorum & deliciarum, quæ in oratione
 haberi

haberi solent : ita se Dei voluntati resignando, vt eius amore eisdem carere contentus esset, vt ex subiectis sensis apparebit.

It s, quæ tu Deus constitueris, omnis creatura acquiescere debet; & facere quod iusseris. Sed nullus, cui tu fauorem hunc præstiteris, vt aditum ad te habeat, & præsentia tuæ dulcedinem, & vocis, ac doctrinæ tuæ internæ solatium experiatur; poterit non dolere, quando huiusmodi delicia sibi subtrahuntur, ideoque dixit Dauid: *d Psal. 38. 13. auribus percipe lacrymas meas, & ne fileas.* Ingens hic thesaurus laret, cum eò peruenerit anima, vt experiatur, se non posse sine Deo, eiusque fauore vivere. Sed num propterea quod tenera interna sensa cordi meo desint, eidem deerit directio Dei; & quod propria mihi sensa desint deerunt Ecclesiæ communia, quæ sunt fidei & his igitur splendoribus, hac luminis claritate, illustrandus sum ego. Quæ veritas, vt etiam in Magis appareret, cum illi Hierosolymam peruenerunt subtraxit se illi stella, vt sapientes, iuxta sacram Scripturam, locum Natiuitatis Christi eos edocerent; & postea iterum sese illis ostendit, cum ipforum e *gaulis magno valde.* Nam particularia sensa sæpe se occultant, quasi flumina in aliquibus locis subter terram fluentia, veniunt que ac redeunt ad nutum ipsius Dei; vt fides autem, Dei verbo, non verò ipsis sensis innitatur, permittit Deus, hæc aliquando abesse. Et iterum (ait,) intellexi: Deum patiens consolationes spirituales largiri, eò quòd ad ipsius obsequium ita expediat. Nam eo anima eò melius præparata ac disposita, quò magis assimilatur suo Redemptori, qui in hac vita fuit cala-
mita-

S. Bonan.

process. 4.

Religios. c. 1.

mitatibus plenus, eiusque anima multis desolationibus ac tristitijs. Solatium autem simile debet esse refrigerio, & leuamini, quo viator in hospitio est refectus: non ut in eo maneat, sed ut maiori animo & robore pergat ulterius; & loquens cum ipso Domino solebat cum quadam resignatione valde plena ac perfecta dicere: Domine, qui hoc me beneficio affecisti, ut me totum & quidquid in me est, tibi offerens, requiescam: hanc quoque largire gratiam, ut in eo quoque quietem inueniam, quod me pro tuo libitu tractes. Nec altiore finem quaero, nec minus apta media; non ampliores fauores, nec pauciores dolores; non maiores delicias, nec pauciores labores: qualem Deus me fecit, & ego sum promeritus: talis haberi volo; sicut Deus fecit & ego peccaui, ita volo tractari: nec plures tenerritates volo nec pauciores desertiones ac stupores.

IVXTA hoc beneficium, quod accipiebat à Deo, docebat eos, qui cum Spiritui se dedant, anxij sunt, eò quòd existiment, se Deum non amare feruenter; docebat, inquam, eos, ut vel in eo statu, quo sunt, incipiant illum amare. *Primum*, tolerando eum, si iudicant, malè se ab eo tractari. *Deinde*, ut contenti sint ijs, quæ ipse largitur: magnum & singulare donum, quicquid dederit, reputando. *Tertio*, ut contenti etiam sint eius moras expectare, nec longas eas iudicantes; sed breues ac opportunas; & tanquam diuites thesauros: cum hi pro animabus puris non in eo consistant, ut ipsius Dei bona habeant; sed in eo, quòd ille sit cum ipsis contentus.

Oo 4

Quarta

Quarto, vt faciant & offerant, quo plura poterunt obsequia, pura soli ipsi placendi intentione. Quemadmodum enim honestissima quædam vxor amorem suum erga virum ostendit, faciendo quæcunque potest, vt illi placeat; quòd si se exornat & comit, id facit, vt ei soli placeat; nec vlli alteri; ita vt, si viro suo placeret, vt omnia illa ornamenta deponeret, libentissimè id faceret: etiam si ab alijs non compta & ornata, deformis & vilis haberetur; contenta eo solo, quòd viro suo placeat, cum illo maneat, & iucundum lætumque illum reddat: ira anima verè & seridè Deum amans, omne suum solatium in eo collocat, vt ille benè sit cum ipsa contentus: quòd si virtutum ornamenta, scientias, & alias gratias desiderat: id non facit, vt hominibus placeat, & ab eis magni fiat; (id enim genus quoddam adulterij reputaret;) sed solùm, vt Deo suo magis placeat; aliosque iuuat ad idem præstandum. Ideoque; si Deus illi solatia, & fauores subtrahit, nec gratias gratis datas largitur; & quamuis calcetur & contemnatur, æquè ipse est pacatus: eò quòd id velit Deus, in cuius beneplacito omnia sua bona constituit: *Et sic placens Deo, erit dilectus.* Et qui hac ratione Deo gratum se exhibuerit, diligeretur ab ipso; sibi que comparabit amoris eius præstantiam, ac diuitias ab eo prouenientes.

AD huius rei confirmationem dicebat: præcipuum omnis bonæ Orationis finem, & optimum fructum ex ea colligendum, esse: dare Deo quidquid à nobis petierit; magna que cum conformitate ei acquiescere in omnibus, quæ de nobis statuere velit, in agendo ac deducendo nos,
quibus

quibus vijs ipse voluerit; siue auferat sanitatem, honorem, commoditates, aliasque res naturales, siue circa interiora & spiritualia subtrahat pristinos fauores, subducatur se à nobis, aut occultet; frigidus nos deferens, & quasi in tenebris; & simul patiatur, nos tentationibus, timoribus ac desolationibus oppugnari: vt ita ipsi maior gloria deferatur, & nos magis proficiamus; nam hoc est, quod ipse quærit; & quod reuera sequetur, si nos erimus fideles, & perseuerantes; nec ad creaturas conuertamur, ad externa quærenda solatia; etiam cum ex ipsius Dei rebus tædio magno afficiamur; ac videamus, quasi nos ab ipso desereri; nec ipsam crucem fugiamus, nec ipsas Probationes, quas nobis mittit: si enim fideles in eis fuerimus, reuertentur priores gratiæ, meliores & potiores. Quemadmodum S. Iob redierunt greges: cuius verba semper in ore habeamus, dicentes in huiusmodi euentis: *f Dominus dedit, Dominus abstulit*: idem enim Dominus, qui dederat hoc mihi donum, illud abstulit, *fit nomen eius in æternum benedictum*: nam siue det, siue auferat, vtrumque ex amore facit; & in meum commodum. Et Sacerdos Heli dixit: *g Dominus est, quod bonum est in oculis eius, hoc faciat*: Nam idem etiam erit in meis, quomodocunque ipse disposuerit. Ex quo fit, vt qui huiusmodi habet resignationem; & quæcunque aggreditur, in eum dirigit finem: quamuis faciat, quidquid potest, ac debet; exitum tamen, quem quærit, ita Dei dispositioni remittit; vt quietior sit, & pacatior ex Euentu, quem Deus mittit; etiam si solatio suo aduersetur; quàm si ex voto suo eueniret; ita Ioab belli

f Iob. 1. 21.

g 1. Reg. 3. 18.

h Paral. 19.
13.

dux fratri suo dicebat: h *confortare* & *agamus* *viriliter* pro populo nostro & pro *vbibus* Dei nostri: Dominus autem, quod in *conspetu* suo bonum est, *faciet*. Hæc omnia docebat P. Balthassar eos, qui orationi studebant; quæ & ipse cordi suo valde affixa conseruabat. Quare cum huiusmodi resignatione ac fiducia præclara aggressus est, ut vidimus, in bonum animarum, facinora cum felici ac prospero euentu.

CAPVT LI.

GRAVES ALIQVAE SENTENTIAE
circa resignationem, ac de prouidentia di-
uina fiduciam, ex literis eius ad aegro-
tos & afflictos, quibus illos con-
solabatur, excerptæ.

Cap. 27.

VAMVIS P. Balthassar gratia & prudentia valeret, ut supra est dictum, in scribendis literis ad reuocandos lapsos, & exstimulandos torpentes & pusillanimes: non tamen minus valebat ad consolandos & animandos aegrotos & afflictos, ut qui experientia didicerat, quid esset aegrotare, & tribulari; ex qua experientia deducebat monita & consilia, quæ reliquis daret. Hæc autem præcipuè erant, (ut supra est dictum) resignatio, & conformitas cum voluntate Dei, & suauissima eius prouidentia, in qua totum solatium suum constitutum habebat, cum aegrotaret, aut aliàs tribularetur: & eadem ratione consolabatur suis literis aegrotantes & afflictos, varijs valdeq; iucundis modis, quorum
bonos